

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Bc. S. K.**, zastoupeného Mgr. Zbyňkem Čermákem, advokátem, se sídlem Pardubická 298, Hradec Králové, proti žalované: **Policie České republiky**, ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 1. 3. 2006, č. j. 245/2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2007, č. j. 5 Ca 90/2006 - 51,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2007, č. j. 5 Ca 90/2006 - 51, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2007, č. j. 5 Ca 90/2006 - 51, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žaloba, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2006, č. j. 245/2006. Rozhodnutím žalované bylo na základě ustanovení § 133 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), změněno rozhodnutí služebního funkcionáře prvního stupně v části výroku doplněním slov „*pro porušení služební přísahy a služební povinnosti zvlášť závažným způsobem*“, jinak zůstalo rozhodnutí, jímž byl stěžovatel propuštěn z služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, nezměněno.

V kasační stížnosti stěžovatel namítl následující: Poukázal na to, že podle ustálené judikatury služební funkcionář při rozhodování o propuštění policisty ze služebního poměru sice nemusí vyčkávat, zda-li policista bude uznán vinným z trestného činu nebo přestupku, ale nepochybně musí zjistit skutečný stav věci a pouze na základě takto zjištěného stavu a za předpokladu splnění zákonných podmínek - tj. porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvláště závažným způsobem - může propustit policistu ze služebního poměru. Podklady pro rozhodnutí musí mít proto nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečuje, že řízení o propuštění policisty ze služebního poměru nebude zahájeno a případně i ukončeno pouze na základě informací zcela neověřených, zhola nejasných či zjevně nevěrohodných. Na základě takto zjištěných skutečností je poté možné podle stěžovatele zahájit řízení ve věcech služebního poměru ve smyslu ustanovení § 122 a násl. zákona o služebním poměru. Z toho stěžovatel dovozuje, že již v návrhu na zahájení řízení o propuštění policisty ze služebního poměru je nutné jednoznačně popsat skutkové jednání propouštěného policisty s odůvodněním zákonného důvodu propuštění tak, aby propouštěný policista v řízení mohl uplatnit své právo na obhajobu.

Z hlediska zákonnosti řízení ve stěžovatelově případě bylo jeho názoru třeba hodnotit způsob a průběh vedení dvou samostatných řízení (kontrolní průzkum a řízení ve věcech služebního poměru) a nikoliv tato řízení vzájemně spojovat, a s ohledem na odlišnost těchto řízení posuzovat způsob vedení jednotlivých písemností, termíny vyhotovení jednotlivých písemností, možnost stěžovatele seznámit se se zjištěným skutkovým stavem rozhodným pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru a možnost stěžovatele relevantním způsobem se vyjadřovat a uplatňovat svá práva.

V této souvislosti stěžovatel poukázal na to, že řízení ve věcech služebního poměru se opíralo o kontrolní průzkum vedený pod č. j. SCPP - 25/IIK - SKS - KN - 2005 (předmětem bylo zjištění okolností a důvodů omezení na svobodě /předvedení/ stěžovatele pracovníky Inspekce ministra vnitra dne 15. 11. 2005; kontrolní průzkum byl zahájen dne 25. 11. 2005 a ukončen dne 14. 12. 2005) a o návrh na propuštění stěžovatele ze služebního poměru vedený pod č. j. SCPP - 643/P.HK - 2005 ze dne 13. 12. 2005 (obsahuje přílohu číslo 1 - list ze dne 13. 12. 2005, jehož zpracovatelem je pplk. JUDr. J. B.). Rozhodnutí ve věcech služebního poměru ze dne 13. 12. 2005, č. j. OŘSCPP - 985/2005, jímž byl stěžovatel propuštěn, obsahově vychází z dokumentace shromážděné pod č. j. SCPP - 25/HK - SKS - KN - 2005 v rámci kontrolního průzkumu, ten však byl ukončen až dne 14. 12. 2005. Z obsahu spisu o kontrolním průzkumu podle stěžovatele vyplývá, že se dne 14. 12. 2005 dostavil v rámci kontrolního průzkumu k pracovníkovi skupiny kontroly a stížností, který s ním sepsal úřední záznam o informaci, vysvětlení nebo stanovisku podle ustanovení Čl. 4 nařízení ministra vnitra č. 55/2003, o obecné kontrole a supervizi činnosti, přičemž z tohoto dokumentu je zřejmé, že předmětem jednání se stěžovatelem bylo zjištění okolností a důvodů omezení na svobodě pracovníky Inspekce ministra vnitra dne 15. 11. 2005. Stěžovatel po provedeném poučení pouze uvedl, že pobírá léky na tlumení bolesti a z tohoto důvodu není momentálně schopen podat výpověď do protokolu. S touto skutečností se měla žalovaná v rámci dalšího řízení o kontrolním průzkumu vypořádat a nikoliv tuto skutečnost ignorovat s ohledem na vyjádření ošetřující lékařky MUDr. S. ze dne 9. 12. 2005 a řízení v rámci obecné kontroly téhož dne bez dalšího uzavřít. Výstupem kontrolního průzkumu byl záznam obecné kontroly ze dne 14. 12. 2005. Městský soud v Praze v napadeném rozsudku konstatoval, že stěžovatel

nevyužil sám o své vlastní vůli možnosti se k rozhodným skutečnostem vyjádřit. Soudem použitý pojem rozhodné skutečnosti je však podle stěžovatele zcela nedostatečný, neboť z něj nelze jednoznačně dospět k závěru, že žalobce byl v rámci kontrolního průzkumu s rozhodnými skutečnostmi seznámen. Vyjádření k rozhodným skutečnostem bylo nadto nutno podle stěžovatele posuzovat zcela samostatně a to jednak v kontrolním režimu a jednak v řízení ve věcech služebního poměru. V dané věci bylo podle stěžovatele nutno hodnotit, zda kontrolní průzkum obsahoval nezpochybnitelné poklady prokazující stěžovatelovu vinu a zda tyto důkazy bylo možné následně použít v řízení ve věcech služebního poměru. Z úředního záznamu ze dne 14. 12. 2005 pod č. j. SCPP - 25/HK - SKS - KN - 2005 je zřejmé, že stěžovatel byl pouze dotazován ohledně okolností a důvodů svého omezení na svobodě. Městský soud v Praze však v rozporu s obsahem protokolu dovozuje, že stěžovatel byl výslovně požádán o vysvětlení ke skutečnostem uvedeným v návrhu na zahájení trestního stíhání ze dne 28. 11. 2005 pod č. j. IN - 166/11 - TC - 2005. To ale podle stěžovatele zcela jednoznačně nelze ze spisu o obecné kontrole dovodit.

Stěžovatel zdůrazňuje, že na základě provedeného kontrolního průzkumu byl dne 14. 12. 2005 vypracován záznam z obecné kontroly, který podepsal ředitel plk. Mgr. R.. Výtisk č. 3 převzal pplk. JUDr. B. Spis č. j. SCPP - 25/HK - SKS - KN - 2005, výtisk č. 1, který byl soudu žalovanou předložen, nebyl součástí řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru, což je podle stěžovatele zřejmé z archivačního razítka na této písemnosti. Spis o obecné kontrole tedy nebyl součástí návrhu na zahájení řízení ze dne 13. 12. 2005. Městský soud v Praze však konstatuje, že žalovaná vycházela z dokumentace shromážděné pracovníky skupiny kontroly a stížností pod č. j. SCPP - 25/HK - SKS - KN - 2005.

Stěžovatel nesouhlasí ani s konstatováním Městského soudu v Praze, že citovaný záznam z obecné kontroly ze dne 14. 12. 2005 obsahově konstatuje podstatné důkazy stěžovatelovy viny, neboť z obsahu kontrolního zjištění vyplývají evidentní pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu věci. Zpracovatel písemnosti uvádí skutečnosti, které jsou obecně prezentovány jako velmi závažné úmyslné jednání, v němž orgány činné v trestním řízení spatřují několik závažných úmyslných trestných činů, včetně údajného doznání stěžovatele, aniž jsou tyto skutečnosti doplněny vlastním šetřením žalovaného. Taková zjištění podle stěžovatele nelze v řízení ve věcech služebního poměru posuzovat jako skutečnosti zjištěné v souladu se zákonem. Ze spisu, který byl soudu žalovaným předložen, vyplývá, že návrh na propuštění stěžovatele ze služebního poměru je registrován pod č. j. SCPP 643/P - HK - 2005 dne 13. 12. 2005 na personálním oddělení Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Hradec Králové, na základě kterého téhož dne, tj. 13. 12. 2005, bylo vyhotoveno rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru číslo ORSCPP - 985/2005, podepsané služebním funkcionářem plk. Mgr. R.. Citované rozhodnutí obsahově vychází pouze ze závěrů uvedených v záznamu o obecné kontrole pod č. j. SPP - 25/HK - SKS - KN - 2005, které však bylo ukončeno až dne 14. 12. 2005 a se kterým se prokazatelným způsobem služební funkcionář plk. Mgr. R. seznámil až dne 14. 12. 2005. Při vydání napadeného rozhodnutí ve věcech služebního poměru prokazatelně služební funkcionář nemohl vycházet z řádně zjištěného skutkového stavu věci v souladu se zákonem a tato skutečnost měla být v rámci podané žaloby řádně posouzena, neboť nezpochybnitelně nebyl zjištěn skutkový stav věci podle §

124 odst. 1 zákona o služebním poměru. Spis č. j. SCPP - 25/HK - SKS - KN - 2005 totiž nebyl součástí návrhu na zahájení řízení ve věcech služebního poměru.

Dále stěžovatel namítl, že z hlediska právního posouzení věci je třeba poukázat na to, že odůvodnění návrhu na propuštění žalobce ze služebního poměru nesplňuje nejen základní vymezení zjištěného skutkového stavu, ale nesprávně vymezuje rovněž zákonné důvody pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru. Návrh na propuštění ze služebního poměru totiž stěžovateli předhazoval hrubé porušení přísahy, zatímco rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru deklaruje porušení služební přísahy a služební povinností zvláště závažným způsobem. Stěžovatel namítá, že z hlediska právního posouzení nelze právně neurčitý pojem „přísaha“ bez důvodných pochybností vztahovat ke služební přísaze ve smyslu zákona o služebním poměru a pojem „hrubý způsob“ nelze ztotožnit s pojmem „zvláště závažné porušení“ ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.

Stěžovatel rovněž v kasační stížnosti nastolil otázku, zda návrh na zahájení trestního stíhání, na který se i Městský soud v Praze odvolal jako na podklad svědčící o skutečnosti, že se stěžovatel dopustil vytykaného jednání, je pro zjištění a objasnění skutkového stavu věci ve smyslu § 130 odst. 1 zákona o služebním poměru dostatečným podkladem, resp. zda je možné jej použít jako podstatného důkazu. Stěžovatel namítá, že zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, pojem návrhu na zahájení trestního stíhání nedefinuje. Jde tedy o neprocesní úkon, který ve své podstatě nemá právní význam, ani právní důsledky vůči stěžovateli. Návrh na zahájení trestního stíhání nemá charakter rozhodnutí, a nelze na něm proto založit podle stěžovatele dokazování ve věcech služebního poměru, není-li ani v trestním řízení důkazem. V rámci trestního řízení není osoba podezřelá s návrhem na zahájení trestního stíhání obeznámena a trestní řád, či jiné právní předpisy jí ani neumožňují se k tomuto návrhu jakkoliv vyjadřovat, navrhopvat důkazy na svoji obhajobu apod. Taková práva jsou garantována až v případě, že příslušný orgán činný v trestním řízení vydá usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu, ve kterém specifikuje jednání nasvědčující naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu. Podle stěžovatele je pak z provedených listinných důkazů zcela zřejmé, že nebyl žalovaným dotazován k návrhu na zahájení trestního stíhání, ani ke konkrétnímu skutkovému jednání, pro které byl propuštěn ze služebního poměru.

Stěžovatel uzavírá, že nelze dovodit jeho vinu závažnou trestnou činností pouze na základě návrhu na zahájení trestního stíhání, neboť k uznání stěžovatele vinným trestným činem je oprávněn pouze příslušný soud, a to na základě odpovídajícího trestního stíhání podle trestního řádu. Propuštění příslušníka Policie České republiky ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je rozhodnutím, jímž příslušný policejní funkcionář autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech vyplývajících z právního poměru veřejnoprávního charakteru. Takové rozhodnutí proto musí být dle § 124 téhož zákona v souladu s právními předpisy a vycházet ze skutečného stavu věci. Přesné, úplné a nezpochybnitelné objasnění skutkového stavu věci je tak jedním ze základních předpokladů zákonného rozhodnutí ve věci. Stěžovatel má za to, že řízení ve věcech služebního poměru bylo v jeho případě unáhlené, vedené snahou žalobce propustit i za cenu porušení zákona v době, než by byl v zákonné lhůtě ke dni 31. 12. 2005 uvolněn podle § 105 zákona o služebním poměru na vlastní žádost. Tato skutečnost je zřejmá z

konstatování žalovaného, že s ohledem na závažnost jednání žalobce je vyloučeno, aby žalobce byl uvolněn ze služebního poměru.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel byl opakovaně žádán o vysvětlení ke skutečnostem uvedeným v návrhu na zahájení trestního stíhání a věděl, ke kterým konkrétním skutečnostem se má vyjádřit. Jako příslušník Policie České republiky si také musel být vědom, že služební funkcionář vysvětlení požaduje v souvislosti s případným přijetím personálního opatření. Jednání stěžovatele, který se bezdůvodně k podání vysvětlení nedostavil, bylo účelové, a nelze tedy namítat, že stěžovatel se nemohl v dostatečném rozsahu vyjadřovat, navrhopvat důkazy a hájit se. Dne 14. 12. 2005 byl podle žalovaného stěžovateli doručen návrh na propuštění ze služebního poměru č. j. SCPP - 643/P - HK - 2005. V kolonce „odůvodnění návrhu na propuštění“ je odkazováno na přílohu č. 1, přičemž příloha je k návrhu připojena. Do kolonky „vyjádření propuštěného příslušníka Policie České republiky“ stěžovatel neuvedl nic. Z toho žalovaný dovozuje, že se skutečnostmi zakládajícími důvod propuštění byl stěžovatel obeznámen. Pokud stěžovatel namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, žalovaný konstatuje, že příslušný služební funkcionář s personální pravomocí vycházel, jak je uvedeno v rozhodnutí, z dokumentace shromážděné pracovníky skupiny kontroly a stížností Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Hradec Králové, pod č. j. SCPP - 25/HK - SKS.KN - 2005, neboť vydání rozhodnutí předcházelo šetření formou kontrolního průzkumu se zaměřením na zjištění okolností a důvodů omezení stěžovatele na svobodě pracovníky Inspekce ministra vnitra dne 15. 11. 2005. Žalovaný namítá, že nelze souhlasit s tím, že by služební funkcionář v řízení ve věcech služebního poměru nemohl použít důkazy, které v souladu se zákonem opatřil příslušný orgán v trestním řízení. K takovým důkazům musí být dána možnost se vyjádřit, té však stěžovatel nevyužil.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil následující:

Ze správního spisu vyplývá, že dne 25. 11. 2005 byl služební funkcionář informován pracovníky Inspekce ministra vnitra, že stěžovatel je podezřelý ze spáchání trestné činnosti Proto pověřil pracovníka skupiny kontroly a stížností (dále i „pracovník SKS“) kontrolním průzkumem, jehož předmětem měla být činnost odboru pátrání a kontroly pobytu Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie v Hradci Králové se zaměřením na zjištění okolností a důvodů omezení na svobodě (předvedení) stěžovatele pracovníky Inspekce ministra vnitra dne 15. 11. 2005. V rámci kontrolního průzkumu pracovník SKS nahlédl dne 1. 12. 2005 do trestního spisu týkajícího se stěžovatele (v této době státní zástupce ještě nevydal ani usnesení o zahájení trestního stíhání ve smyslu § 160 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů), v němž našel úřední záznam 11. oddělení Inspekce ministra vnitra o výpovědi stěžovatele v rámci podání vysvětlení pod č. j. IN - 166/1 1 - TC - 2005 a následný návrh na zahájení trestního stíhání. V něm bylo uvedeno, že při podání vysvětlení se stěžovatel pracovníkům Inspekce ministra vnitra doznal, že v rozporu s čl. 1 odst. 2 závazného pokynu policejního prezidenta č. 28/2005, kterým se upravuje jednotný postup při provozování a využívání programu „Dotazy do informačních systémů“ vstoupil na základě svého zmocnění do centrálních evidencí Policie České republiky a dne 25. 2. 2005 získal dotazem na registrační značku

vozidla X a osoby L. V. a P. V. osobní údaje (rodné číslo, bydliště, místo narození aj.) k těmto osobám, dne 28. 6. 2005 získal dotazem na osobu L. V. a dne 5. 7. 2005 dotazem na osoby L. V. a P. V. uvedené osobní údaje k těmto osobám. Popsaným jednáním dne 28. 6. 2005 a 5. 7. 2005 měl stěžovatel podle názoru Inspekce ministra vnitra porušit zmíněné ustanovení vnitřního předpisu Policie České republiky, s nímž byl prokazatelně seznámen (12. 5. 2005) tím, že využil získané informace nikoliv pro služební potřebu. Současně tím měl porušit bod I písm. b), bod II písm. a) a bod IV písm. c) sbírky interních aktů řízení ředitele Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Hradec Králové č. 29 ze dne 14. 4. 2005, kterou se upravuje jednotný postup při provozování a využívání programu „Dotazy do informačních systémů“, v nichž se stanoví, že program „Dotazy“ mohou využívat policisté k získávání informací pro plnění úkolů podle zvláštního předpisu, že tak mohou činit pouze v rozsahu stanovených oprávnění a v rozsahu nutném pro plnění služebních úkolů a že musí řádně plnit pokyny uvedené v tomto interním aktu řízení. I s tímto interním aktem řízení byl stěžovatel prokazatelně seznámen dne 12. 5. 2005. Z návrhu na zahájení trestního stíhání rovněž vyplývalo, že pracovníci Inspekce ministra vnitra kladli stěžovateli za vinu, že v přesně nezjištěnou dobu v měsíci červnu - červenci 2005 vnikl s kanystrem benzínu na oplocený pozemek domu P. V. v Ch. 139 s úmyslem založit požár, po vyrušení z místa utekl, dne 12. 9. 2005 vhodil na pozemek a střechu domu P. V. dvě zápalné láhve naplněné benzinem, které vyhořely, aniž způsobily škodu, neboť P. V. požár v zárodku uhasil, dne 12. 10. 2005 v Č., N. R. 1114, po rozbití okénka přinesenou sekerou a vhozením hadru namočeného do benzínu, v blízkosti nejméně 7 nezúčastněných osob, úmyslně založil požár vozidla Renault Mégane, zaparkovaného v řadě tří dalších vozidel a majiteli vozidla P. V. způsobil škodu cca 200 000 Kč.

Dále ze správního spisu vyplývá, že (stále v rámci kontrolního průzkumu) pracovník SKS dne 1. 12. 2005 a 2. 12. 2005 u ošetřujících lékařů stěžovatele zjišťoval, zda je stěžovatel schopen při svém zdravotním stavu být ve styku s ostatními lidmi a zda je plně schopen vypovídat v jakémkoliv úředním jednání. Vzhledem ke kladnému vyjádření obou lékařů pracovník SKS kontaktoval dne 7. 12. 2005 stěžovatele s tím, aby se dne 9. 12. 2005 dostavil „k podání vysvětlení“ ke skutečnostem zjištěným kontrolním průzkumem. Stěžovatel se dne 9. 12. 2005 prostřednictvím SMS omluvil z důvodu nedobrého zdravotního stavu, nicméně dne 14. 12. 2005 se dostavil. O této skutečnosti svědčí „Úřední záznam o informaci, vysvětlení nebo stanovisku podle ustanovení čl. 4 NMV č. 55/2003 o obecné kontrole a supervizi činnosti“. Z tohoto úředního záznamu vyplývá, že předmětem jednání mělo být podání informace v rámci výkonu kontroly zaměřené na činnost Odboru pátrání a kontroly pobytu oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Hradec Králové, konkrétně na zjištění okolností a důvodů omezení na svobodě stěžovatele pracovníky Inspekce ministra vnitra dne 15. 11. 2005. Po poučení o možnosti odeprít poskytnutí informace stěžovatel sdělil, že vzhledem k momentálnímu zdravotnímu stavu není schopen výpovědi do protokolu, nicméně neodmítá zásadně výpověď, až bude zdrav. Na otázku, zda ještě chce něco sdělit či doplnit, stěžovatel uvedl, že nikoliv. Dne 14. 12. 2005 byla obecná kontrola ukončena, o čemž svědčí záznam z obecné kontroly založený ve správním spisu na č. l. 69, v němž se jako kontrolní zjištění konstatují v podstatě závěry návrhu Inspekce ministra vnitra obsažené v návrhu na zahájení trestního stíhání stěžovatele.

Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 13. 12. 2005 byl služebním funkcionářem sepsán návrh na propuštění stěžovatele, který byl odůvodněn poznatky z kontrolního průzkumu, resp. konstatoval, že pracovník SKS zjistil, že na stěžovatele je veden trestní spis, že je stěžovatel důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele, a to na základě zjištěných a potvrzených skutečností, k nimž se stěžovatel doznal. Služební funkcionář jako skutkový základ vytýkaného jednání vymezil, že stěžovatel „nejméně ve dvou případech bez právního a služebního důvodu, v rozporu s čl. 4 závazného pokynu policejního prezidenta č. 28/2005, jako veřejný činitel vstoupil na základě svého zmocnění a z titulu svého služebního zařazení u Policie České republiky do centrálních evidencí Policie České republiky a zde získal dotazem na konkrétní osobu osobní údaje v úmyslu způsobit jinému škodu, a tím vykonával svoji pravomoc způsobem odporujícím zákonu“. Dále správní spis obsahuje rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru datované rovněž 13. 12. 2005. V návrhu na propuštění je ovšem s datací 14. 12. 2005 podpis stěžovatele pod kolonkou „vyjádření propouštěného příslušníka Policie České republiky“ k důvodům propuštění. Stejněho dne, tedy 14. 12. 2005, pak bylo stěžovateli krátkou cestou doručeno rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. V rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru služební funkcionář konstatoval, že šetřením Inspekce ministra vnitra bylo zjištěno, že odvolatel chtěl pomstít svého známého Ing. M. J., neboť mu manželka byla nevěrná s L. V. Služební funkcionář dospěl k závěru, že odvolatel je spolehlivě usvědčován lokalizací aktivních a pasivních telefonních hovorů, výpisem z informačního systému ministerstva vnitra „sledování dotazů“, výpověďmi osob, které se v době činu nacházely na místě a viděly odvolatele, i rekognicí s J. B., který odvolatele označil jako muže, kterého viděl na místě posledního útoku. Ze spisového materiálu Inspekce ministra vnitra dále vyplývá, že se stěžovatel k vytýkaným skutkům doznal. Služební funkcionář rovněž argumentoval tím, že dne 17. 10. 2005 stěžovatel podal žádost o uvolnění ze služebního poměru podle § 105 zákona o služebním poměru, s ohledem na povahu vytýkaných skutků však bylo vyloučeno, aby stěžovateli skončil služební poměr s přiznáním výsluhových nároků. Dále rozhodnutí konstatuje, že dne 7. 12. 2005 byl stěžovatel telefonicky předvolán zástupcem ředitele pplk. Mgr. M. M. za účelem podání vysvětlení k předmětné věci, přislíbil, že se dostaví dne 9. 12. 2005 po návštěvě lékaře, nedostavil se však a omluvil se zprávou SMS s tím, že se dostaví, až mu bude lépe. Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru v závěru uvádí, že přijaté personální opatření je zcela nezávislé na prošetření orgány činnými v trestním řízení a nepředjímá jeho výsledky.

Dále ze správního spisu vyplývá, že podstatným obsahem stěžovatelových odvolacích námitek proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bylo nedodržení zásad řízení ve smyslu § 122 a násl. zákona o služebním poměru. Namítl, že nebylo zahájeno řádné řízení o propuštění ze služebního poměru, nebyl vyrozuměn o tom, že je proti němu vedeno řízení o propuštění ze služebního poměru a z jakých důvodů, nebyla mu dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, navrhopat důkazy a seznámit se s důkazy, které svědčí o porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvláště závažným způsobem. Stěžovatel namítl, že služební funkcionář ani nedisponoval žádnými listinnými důkazy prokazujícími důvody pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru, se kterými by stěžovatel byl řádně seznámen a byly podkladem pro rozhodnutí. Jediným podkladem je záznam z obecné kontroly, který byl vypracován s cílem zjistit důvody předvedení stěžovatele pracovníky Inspekce ministra

vnitř dne 15. 11. 2005. Do doby vydání rozhodnutí nebylo vydáno žádné usnesení o zahájení trestního stíhání. Stěžovatel namítl, že pro propuštění ze služebního poměru je jeho údajné doznání u pracovníků Inspekce ministra vnitra nedostatečné, neboť v rámci absence řízení o propuštění ze služebního poměru se neměl možnost vyjádřit se a účinně se bránit.

Napadené rozhodnutí o odvolání konstatovalo obsah spisu, zdůraznilo, že v úředním záznamu Inspekce ministra vnitra se stěžovatel výslovně, jednoznačně a plně doznává ke spáchání všech skutků, z nichž byl podezřelý, všechny doznané skutky jsou popsány v návrhu na zahájení trestního stíhání a jednání stěžovatele je zadokumentováno a podloženo důkazy ve spisovém materiálu trestního spisu. Dále žalovaný konstatoval, že v době vydání rozhodnutí existovaly důkazy shromážděné Inspekcí ministra vnitra, s nimiž se seznámil pracovník SKS a potvrdil jejich existenci služebnímu funkcionáři. Žalovaný se proto ztotožnil se závěrem služebního funkcionáře, že lze mít za prokázané, že stěžovatel se dopustil vytykánych skutků. K námitce, že byla porušena stěžovatelova procesní práva, žalovaný uvedl, že z § 126 odst. 2 zákona o služebním poměru plyne, že pokud se řízení zahajuje z podnětu služebního funkcionáře, je zahájeno dnem prvního úkonu vůči účastníkovi řízení. Nemusí se tedy jednat o formální písemné sdělení o zahájení řízení. Z úředního záznamu ze dne 9. 12. 2005 žalovaný dovodil, že ve vztahu ke stěžovateli byl první úkon učiněn dne 7. 12. 2005, tímto úkonem bylo telefonické předvolání stěžovatele, který byl toho času v pracovní neschopnosti, aby se dostavil na pracoviště z důvodu podání vysvětlení k návrhu na zahájení trestního stíhání č. j. IN - 166/11 - TČ - 2005 ze dne 28. 11. 2005. Stěžovatel sdělil, že se dne 9. 12. 2005 dostaví, avšak neučinil tak. Řízení ve věci bylo dle žalovaného takto zahájeno, neboť stěžovatel si musel být vědom, že žádost o podání vysvětlení v předmětné věci má přímý vztah ke zjištění, zda svým jednáním současně neporušil služební přísahu a služební povinnost zvláště závažným způsobem, musel si být vědom i toho, že služební funkcionář vysvětlení požaduje v souvislosti s případným přijetím personálního opatření. Námitku stěžovatele, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, navrhopat důkazy a seznámit se s důkazy, které svědčí o porušení služební přísahy a služební povinnosti, a že došlo k porušení čl. 37 Listiny základních práv a svobod, žalovaný odmítl s tím, že stěžovatel byl předvolán k podání vysvětlení, avšak nedostavil se, tedy sám nevyužil možnosti uplatnit svá práva. Navíc byl předvolán i na 14. 12. 2005, kdy se dostavil, byl seznámen s obsahem jednání a požádán o podání informace a vysvětlení skutečností zjištěných při výkonu kontroly, po poučení však uvedl, že vzhledem k jeho zdravotnímu stavu není schopen výpovědi. Po té byl stěžovateli předložen návrh na propuštění ze služebního poměru a byl poučen o svých právech a vyzván, aby se písemně k vyjádřil k důvodu propuštění a uvedl skutečnosti na svou obhajobu. Stěžovatel však návrh přijal tak, jak byl zpracován, potvrdil jej svým podpisem a žádné skutečnosti na svou obhajobu neuvedl. Po té bylo stěžovateli doručeno rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru.

Městský soud v Praze v napadeném rozsudku k žalobním námitkám stěžovatele, které byly svou podstatou totožné s námitkami, jež uplatňuje v kasační stížnosti, uvedl následující:

Městský soud v Praze vyšel z toho, že stěžovatel byl ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky propuštěn podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru ve znění účinném do 28. 2. 2006, podle kterého policista může být propuštěn ze

služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu nebo služební povinnost zvlášť závažným způsobem. V souzené věci považoval Městský soud v Praze tedy za rozhodné, zda se stěžovatel dopustil jednání, které lze kvalifikovat jako porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvlášť závažným způsobem.

Podle § 126 zákona o služebním poměru se řízení zahajuje na návrh účastníka řízení nebo z podnětu služebního funkcionáře. Řízení je zahájeno dnem, kdy podání účastníka řízení došlo služebnímu funkcionáři oprávněnému ve věci rozhodnout. Pokud se řízení zahajuje z podnětu služebního funkcionáře, je řízení zahájeno dnem, kdy tento funkcionář učinil vůči účastníku řízení první úkon. Městský soud v Praze se ztotožnil se závěrem žalovaného, že služební funkcionář se snažil stěžovatele kontaktovat za účelem vyjádření se ke skutečnostem, které byly uvedeny v návrhu na zahájení trestního stíhání č. j. LN - 166/11 - TC - 2005 ze dne 28. 11. 2005 a že věděl, že kterým konkrétním skutečností se má vyjádřit a jako příslušník Policie České republiky si rovněž musel být vědom, že služební funkcionář vysvětlení požaduje v souvislosti s případným přijetím personálního opatření. Jednání stěžovatele, který se k podání vysvětlení nedostavil, vyhodnotil Městský soud v Praze jako účelové – stěžovatel podle jeho názoru sám o své vůli nevyužil možnosti podat služebnímu funkcionáři své vyjádření ke skutečnostem uvedeným v návrhu na zahájení trestního stíhání (tedy k těm skutečnostem, pro které byl posléze propuštěn ze služebního poměru). Dále Městský soud v Praze konstatoval, že 14. 12. 2005 se stěžovatel na své bývalé pracoviště dostavil, byl s ním sepsán „Úřední záznam o informaci, vysvětlení nebo stanovisku podle ustanovení čl. 4 NMV č. 55/2003 o obecné kontrole a supervizní činnosti“, přičemž předmětem jednání bylo zjištění okolností a důvodů omezení na svobodě pracovníky Inspekce ministra vnitra dne 15. 11. 2005. I v tomto případě tedy věděl, k jakým konkrétním skutečnostem je po něm žádáno vysvětlení, své vyjádření odmítl, nikoliv z důvodu nebezpečí trestního stíhání, ale opět s poukazem na svůj zdravotní stav, s tím, že se podrobí úřednímu jednání, až bude zdrav. Lze tedy dospět ke spolehlivému závěru, že stěžovatel sám o své vůli nevyužil možnosti k rozhodným skutečnostem se vyjádřit. Městský soud v Praze dále poukázal na to, že téhož dne, tj. 14. 12. 2005, byl stěžovateli doručen návrh na propuštění ze služebního poměru. V kolonce „*Odůvodnění návrhu na propuštění*“ je odkazováno na přílohu; příloha je k návrhu připojena. Do kolonky „*Vyjádření propouštěného příslušníka Policie České republiky (např. uvést rozhodné skutečnosti na svoji obhajobu, vyjádřit se k důvodům propuštění)*“, stěžovatel ničeho neuvedl, tedy nevyužil možnost uvést cokoli na svou obhajobu, vyjádřit se k důvodům propuštění uvedeným v příloze, případně žádat jejich konkretizaci či jakékoli doplnění. Městský soud v Praze také dovodil, že přinejmenším doručením návrhu na propuštění žalobce ze služebního poměru dne 14. 12. 2005 nepochybně bylo ve smyslu § 126 odst. 2 věty druhé zákona o služebním poměru zahájeno řízení ve věci stěžovatelova propuštění ze služebního poměru.

Jednání stěžovatele, v němž služební funkcionář spatřoval porušení služební přísahy a služební povinnosti zvlášť závažným způsobem, je pak podle Městského soudu v Praze shodné sjednáním popsáním v návrhu na zahájení trestního stíhání č. j. 1N - 166/11 - TC - 2005. Městský soud v Praze připustil, že rozhodnutí je datováno dnem 13. 12. 2005, bylo tedy písemně vyhotoveno ještě před tím, než byl stěžovateli předán návrh na propuštění ze služebního poměru. Je tedy zřejmé, že písemné vyhotovení rozhodnutí bylo připraveno předem. Pokud by se pak podle Městského soudu v Praze stěžovatel při předání návrhu na

propuštění ze služebního poměru k věci vyjádřil, uvedl cokoli na svou obhajobu, případně navrhl provedení jakéhokoli důkazu, nemohlo by takové předem připravené rozhodnutí obstát, neboť by služební funkcionář na stěžovatelovo vyjádření nereagoval. Taková situace však nenastala, neboť se stěžovatel bez relevantního důvodu k věci nevyjádřil, na svou obhajobu nic neuvedl, nežádal doplnění řízení a nenavrhl důkazy. Městský soud v Praze konečně konstatoval, že jednání stěžovatele bylo zjištěné, neboť podle jeho názoru vyhýbání se vysvětlení okolností, pro které byl podán návrh na zahájení trestního stíhání, bylo motivováno snahou oddálit vydání rozhodnutí ve věci propuštění ze služebního poměru, tak, aby služební poměr stěžovatele skončil uvolněním podle § 105 zákona o služebním poměru, a stěžovateli tak byly přiznány výsluhové nároky.

K námitce nesprávně zjištěného skutkového stavu Městský soud v Praze uvedl, že řízení ve věcech služebního poměru a trestní řízení jsou samostatná řízení, šetření služebního funkcionáře neodvisí od trestního řízení a nepředjímá jeho výsledky. To však neznamená, že by služební funkcionář v řízení ve věcech služebního poměru nemohl použít důkazy, které v souladu se zákonem opatřil příslušný orgán činný v trestním řízení. Takové důkazy pak musí být v řízení před služebním funkcionářem provedeny, tj. účastníku řízení musí být dána možnost vyjádřit se k nim, hájit se a uplatnit i vlastní důkazní návrhy, s nimiž, jsou-li účastníkem uplatněny, se služební funkcionář musí řádně vypořádat. V daném případě však snaha služebního funkcionáře, aby se stěžovatel k věci sám jakkoli vyjádřil, selhala. Služební funkcionář tedy vycházel pouze ze shora uvedeného důkazního materiálu, jehož důkazní hodnota stěžovatelem nebyla nikterak zpochybněna, neboť se k němu žádným způsobem, tedy ani nesouhlasně, nevyjádřil. Netvrdil-li stěžovatel, že se uvedeného jednání nedopustil, neměl služební funkcionář důvod pochybovat o stěžovatelově přiznání konstatovaném v odůvodnění návrhu na zahájení trestního stíhání. Služebnímu funkcionáři by bylo možné vytýkat, že nesoustředil a neprováděl vlastní důkazy svědčící proti stěžovateli, pokud by ovšem stěžovatel tvrdil, že je nevinný a zpochybnil důkazy, o něž se opírá návrh na zahájení trestního stíhání.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody předvídané ustanovením § 103 odst. 1 písm. b). Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal pouze v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Předem svých úvah Nejvyšší správní soud považuje za potřebné předeslat, že nelze mít patrně příliš rozumných pochyb o tom, že stěžovatel vytýkané skutky spáchal, a lze pochopit subjektivní přesvědčení služebního funkcionáře, že policista, který se takových činů dopustí, nemůže u Policie České republiky setrvat. Ale jakkoliv mohou být subjektivní přesvědčení okolí o zjevnosti spáchaného skutku a zdánlivá jasnost případu silné, neznamená to možnost rezignovat na zjištění skutkového stavu a tvorbu rozhodnutí stanoveným postupem.

Je třeba vyzdvihnout, že řízení ve věcech služebního poměru, jak je upravovala ustanovení § 122 a násl. zákona o služebním poměru, představuje speciální typ správního

procesu, který je výrazem zvláštní povahy služebněprávního vztahu příslušníka Policie České republiky a Policie České republiky jako ozbrojeného sboru státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 As 29/2003 - 97, dostupný na www.nssoud.cz). Jako takové musí řízení ve věcech služebního poměru odpovídat požadavkům spravedlivého procesu ve smyslu čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod.

Základní námitkou stěžovatele je právě nedodržení základních procesních pravidel, zejména se stěžovatelovy námitky soustředí na okamžik zahájení řízení ve věcech služebního poměru a jeho procesní důsledky a proces zjišťování skutkového stavu a s ním související právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům.

Pokud jde o zahájení řízení ve věcech služebního poměru, ustanovení § 126 zákona o služebním poměru v odstavci 1 stanoví, že řízení se zahajuje na návrh účastníka řízení nebo z podnětu služebního funkcionáře. V odstavci 2 citovaného ustanovení je pak podrobněji stanoven okamžik zahájení řízení. Je-li řízení zahajováno z podnětu služebního funkcionáře - jako v posuzovaném případě - je zahájeno dnem, kdy funkcionář učinil vůči účastníku řízení první úkon. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že zahájení správního řízení zakládá řadu oprávnění i povinností jak pro správní orgán, tak i pro účastníka řízení. Na straně správního orgánu se jedná mimo jiné o povinnost dát účastníku řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění a na podporu svých tvrzení navrhnout důkazy (§ 130 odst. 3 zákona o služebním poměru). Právě nutnost zachování procesních práv účastníka řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí klade na tento úkon služebního funkcionáře nároky do té míry, že zahájení řízení - jeho první úkon ve věci vůči účastníkovi - nesmí být pouhým formálním úkonem. Naopak, musí účastníkovi zajistit skutečnou možnost uplatnění jeho procesních práv, což je projevem jedné ze základních zásad správního řízení: povinnosti správního orgánu umožnit dotčeným osobám uplatnit v řízení jejich práva a oprávněné zájmy. Jakkoliv si je Nejvyšší správní soud vědom, že ze znění ustanovení § 2 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, který byl účinný v době rozhodování žalovaného, judikatura správních soudů dovozovala jistou rezervovanost k subsidiární aplikaci správního řádu též na řízení ve věcech služebních poměrů (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Ans 1/2006 - 141 z 30. 10. 2006 nebo č. j. 6 Ads 23/2008 - 82 z 9. 10. 2008, oba dostupné na www.nssoud.cz), je třeba poukázat na to, že základní zásady správního řízení měly i za tehdejší úpravy význam obecného hodnotového a výkladového měřítka - srov. nálezy Ústavního soudu z 26. 6. 2006, sp. zn. I ÚS 12/99, který seznal, že základní zásady správního řízení „nepředstavují pouhou nezávaznou deklaraci určitých procesních pravidel nezávisle na tom, zda je konkrétní správní řízení podřízeno správnímu řádu výlučně nebo subsidiárně, či zda se na ně správní řád nevztahuje. [...] Hlavní zásady správního řízení mají proto obecný význam.“

Při vědomí tohoto významu okamžiku zahájení správního řízení nelze považovat postup služebního funkcionáře rozhodujícího jako správní orgán prvního stupně, ani postup žalovaného, za akceptovatelný. Nejvyšší správní soud v první řadě odmítá interpretaci, že prvním úkonem služebního funkcionáře, který znamenal zahájení řízení ve věcech služebního poměru, bylo telefonické předvolání stěžovatele 7. 12. 2005 k podání vysvětlení v rámci prováděného kontrolního průzkumu. Je třeba souhlasit s názorem

stěžovatele, že kontrolní průzkum není součástí řízení ve věcech služebního poměru a z povahy věci tomu tak být nemůže – kontrolní průzkum není procesem, jehož vyústěním by měl být individuální správní akt autoritativně rozhodující o veřejných subjektivních právech či povinnostech. Zajisté, výsledky kontrolního průzkumu mohou být podkladem pro řízení ve věcech služebního poměru, obecně vzato mohou být nepochybně podnětem služebního funkcionáře pro opatření v oblasti jeho personální pravomoci, nicméně jde stále pouze o podklad pro řízení, resp. výsledky kontrolního průzkumu mohou podle povahy věci posloužit jako důkazní prostředek ve smyslu § 130 odst. 2 zákona o služebním poměru. Z toho vyplývá, že předvolání k podání vysvětlení v rámci kontrolního průzkumu bylo úkonem v tomto kontrolním průzkumu a v ničem jiném. Argumentace žalovaného o nutném subjektivním vnímání stěžovatele (tedy, že musel vědět, čeho se dopustil a že služební funkcionář koná kontrolní průzkum proto, aby posléze uplatnil svou personální pravomoc) je v tomto kontextu irelevantní.

Prvním úkonem služebního funkcionáře vůči stěžovateli, který se týkal řízení ve věcech služebního poměru, bylo prokazatelně až předložení návrhu na propuštění dne 14. 12. 2005. Tento úkon byl však již vskutku zcela formální – rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, které mělo z tímto úkonem zahájeného řízení teprve vzejít, již totiž bylo vyhotoveno, a to o den dříve, tedy 13. 12. 2005. Jakkoliv formálně bylo vydáno až dne 14. 12. 2005 (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 Ans 2/2008 - 52, který konstatoval, že o vydání rozhodnutí ve správním řízení i za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, který v tomto ohledu neobsahoval výslovnou úpravu, se jednalo teprve tehdy, pokud stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí byl předán k doručení, popřípadě byl učiněn jiný úkon směřující k jeho doručení za situace, kdy ústní vyhlášení rozhodnutí nemělo účinky oznámení nebo rozhodnutí nebylo v souladu se zákonem vyhlášeno veřejnou vyhláškou), nelze předstírat, že jeho vydání v procesněprávním smyslu předcházelo vůbec nějaký proces předpokládaný zákonem o služebním poměru.

Pokud Nejvyšší správní soud dospěl v právě naznačených úvahách k závěru, že prvním úkonem ve věci bylo předložení návrhu na propuštění bezprostředně následované předáním rozhodnutí, je zřejmé, že musí přisvědčit stěžovatelovým námitkám týkajícím se nemožnosti vyjádřit se k věci. Nejvyšší správní soud již výše naznačil obecný význam základních zásad správního řízení pro všechna řízení správní, ať už v nich bylo možné subsidiárně správní řád z roku 1967 použít, či nikoliv. Jde-li tedy v případě řízení ve věcech služebního poměru o řízení, v němž státní moc zasahuje do sféry právního postavení fyzické osoby, nelze principiálně připustit myšlenku, že by adresát veřejnoprávního aktu, který konstituuje jeho práva a povinnosti, neměl možnost ovlivnit proces získávání jeho podkladů. V této souvislosti je třeba poukázat právě na § 3 správního řádu z roku 1967, jenž obsahuje základní pravidla řízení, mj. i výslovně vyjádřenou zásadu, že správní orgány jsou povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s účastníky a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí, a uplatnit své návrhy (§ 3 odst. 2 správního řádu z roku 1967), a zásadu, že rozhodnutí správních orgánů musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž řízení je třeba vést tak, aby posilovalo důvěru ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla adresáty k dobrovolnému plnění jejich povinností (§ 3 odst. 4 správního řádu z roku 1967). Nejvyšší správní soud nemůže pominout ani skutečnost, že

základní zásady správního řízení ve spojení s dalšími ustanoveními správního řádu je třeba nahlížet rovněž v kontextu s ustanovením čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý mj. právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Základní zásady řízení spolu s jejich konkretizací v dalších ustanoveních správního řádu představují proto především zákonnou záruku tohoto základního práva.

Stěžovateli se tohoto práva objektivně nedostalo. I když Nejvyšší správní soud odhlédne od skutečnosti, že rozhodnutí o propuštění bylo fakticky vytvořeno předtím, než byl stěžovateli vůbec tlumočen návrh na propuštění ze služebního poměru, nelze přehlédnout, že návrh na propuštění ze služebního poměru obsahoval sice přílohu, v níž měly být důvody navrhovaného propuštění specifikovány, ale jeho součástí nebyl jediný důkaz, jichž se konstatování skutků, kterých se stěžovatel měl dopustit, dovolává. Vyjádřit se k důkazům tedy objektivně v řízení o propuštění ze služebního poměru nemohl, byť mu bylo posléze žalovaným i Městským soudem v Praze kladeno za vinu, že tak učinit mohl, leč svého práva nevyužil.

Nejvyšší správní soud musí rovněž odmítnout Názor Městského soudu v Praze i žalovaného, že relevantní poskytnutí možnosti vyjádřit se k důkazům a podkladům rozhodnutí měl stěžovatel 9. 12. 2005 v rámci podání vysvětlení při kontrolním průzkumu. Jednak jde opět o nepřipadné směšování kontrolního průzkumu se samotným řízením ve věcech služebního poměru, ale především je z příslušného úředního záznamu zjevné, že předmětem jednání stěžovatele a pracovníků SKS dne 9. 12. 2005 nebylo jeho vyjádření ke shromážděným podkladům, které později byly využity při tvorbě rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Stěžovatel měl podat vysvětlení k okolnostem, pro něž byl dne 15. 11. 2005 omezen pracovníky Inspekce ministra vnitra na svobodě. Toto vysvětlení podat odmítl. O tom, že byl seznámen s dosavadními poznatky ve věci a že měl možnost se k nim vyjádřit, nevyplývá z předmětného úředního záznamu ničeho.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž žalovaný vycházel v napadeném rozhodnutí, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před žalovaným takovým způsobem, že to mohlo mít nepochybně vliv na zákonnost rozhodnutí. Vzhledem k tomuto konstatování, že již sám způsob zjišťování rozhodného skutkového stavu, nemohl při přezkumu obstát, Nejvyšší správní soud považuje za nadbytečné námitky stěžovatele týkající se skutečnosti, že skutková podstata, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu v provedených důkazech.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze ve svém novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Městský soud v Praze je v dalším řízení vázán právním názorem zde vysloveným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2009

JUDr. Milady Tomková
předsedkyně

senátu